

NA
TRESTNEJ
LAVICI

SÉRIA CAROLINA COMETS

TEAGAN HUNTER

NA TRESTNEJ LAVICI

TEAGAN HUNTER

**ZELENÝ®
KOCÚR**

Z anglického originálu Teagan Hunter: Sin Bin preložila Ina Nguyenová.

Translation © 2024 by Ina Nguyenová

Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © 2022. SIN BIN by Teagan Hunter

Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,

Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Emily Wittig Designs

Grafická úprava: Design Amorandi

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-24-6

EAN 9788069010246

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

*Venované St. Louis Blues.
Niekedy ma nútite kričať a jačať.
Niekedy ma rozplačete.
A predsa?
Celý čas žijem hokejom.
Ďakujem vám za spomienky.*

1. KAPITOLA

„Zlá čarodejnica je tu o päť minút!“

Pokrútim hlavou nad tým oznámením, ktoré každé ráno počúvam od kolegov.

Vážne, ako manažérka by som takéto reči nemala trpieť, ale... je to pravda. Tori Wittová, riaditeľka pre styk s médiami, pôsobí presne ako Zlá čarodejnica. Tvrdiť, že je príliš vážna a nudná, by bolo ešte mierne. Keď sme minulý rok prekročili čísla na našich sociálnych sieťach, objednala šesť šišiek a nechala ich v odpočivárni spolu s hárkom zlatých hviezdičiek.

Len samotný tím venujúci sa sociálnym sieťam má vyše desať zamestnancov. Bola to absolútna neúcta k našej tvrdej práci.

„Neviem sa dočkať dňa, keď z *teba* bude riaditeľka oddelenia,“ utrúsi Blake, môj kolega, a drgne do mňa plecom.

„Zo mňa? Prosím ťa. Už len to sa tak stane.“

Teda, bola by som *nesmierne rada*, keby sa to stalo, ale veľmi s tým nerátam. Post riaditeľky by museli vyrvať z Toriných chladných mŕtvych rúk.

„Neviem... Povráva sa, že...“

Prevrátim oči. „Ľudia musia prestať šíriť klebety. Pozri, čo sa stalo Jane – vyhodili ju pre fámy.“

„Och, nie,“ namietne Courtney a podáva mi list papiera. „To bola pravda. Preto máme aj nové nariadenie.“

„To vážne?“ Neveriacky si z jej natiahnutej ruky vezmem papier.

Prikývne. „Hej. Dokonca to vytlačili tučným písmom.“

Pohľadom skĺznem na hárok v ruke, aby som sa presvedčila, či je to pravda.

A je to tak. Priamo tam, obrovským, tučným písmom.

ROMANTICKÉ VZŤAHY S HRÁČMI SÚ ZAKÁZANÉ A Povedú k okamžitému ukončeniu pracovného pomeru.

„Chodili spolu, on sa s ňou však rozišiel a ju to rozčúlilo. Aby sa mu pomstila, pokúsila sa ho zažalovať za sexuálne obťažovanie a tvrdila, že to on balil ju. Ten hráč mal však celú kopu správ, ktoré dokazovali presný opak. Nielenže sa nám to teraz *neodporúča* – je to zakázané.“ Pokrčí plecami. „Takže: nespäť s hráčmi – hoci sme všetci sklamaní, pretože tí chalani sú *sexí*.“

Preglgnem hrču, ktorá sa mi vytvorila v hrdle.

Okamžité ukončenie pracovného pomeru.

„Toho sa pri nej nemusíš obávať,“ vyhlási Blake. „Usiluje sa o post riaditeľky. Takú šancu v žiadnom prípade nezahodí.“

„Čože? Naozaj? Takže tá klebeta o Tori je pravdivá? Ja...“

„Emilia! Blake! Ihneď do mojej kancelárie!“

Courtney zmĺkne, keď ju prerušia Torine ostré slová. Prekvapene sa otočím k Blakeovi, ktorý rovnako ako ja od prekvapenia nadvihne obočie.

„Ajaj,“ povzdychne si a položí prázdny hrnček. „Asi máme problém.“

Ruku si položím na brucho, snažím sa potlačiť nevoľnosť, ktorá sa ma zmocňuje, keď sa pozriem na papier v ruke, pretože... *vie o tom?*

V tvári sa mi musia zračiť obavy, lebo Blake sa rozosmeje.

„Len žartujem. No tak. Potom pôjdeme na kávu.“

Zdvorilo sa zasmejem, nasledujem ho pri odchode z odpovíčovne a snažím sa nepanikáriť napriek vážnosti v Torinom hlase, ktorý zaznel na poschodí.

Vklízneme do jej kancelárie, zavrieme za sebou dvere a posadíme sa oproti nej. Sedí za stolom, vyžaruje z nej vodcovstvo. Je to útla žena, o niekoľko centimetrov nižšia odo mňa, raz-dva však dokáže ovládnuť celú miestnosť. Keby som sa jej tak nebála, žasla by som nad ňou.

Pozera na nás zvrchu a dlhými nechtami klepká po stole.

Klep.

Klep.

Klep.

Napokon prehovorí.

„Odchádzam.“

Vystriem sa a nakloním sa dopredu, pretože som ju asi dobre nepočula.

„Odchádzaš?“ opýtam sa neveriacky, aby som sa uistila, že to skutočne povedala.

Tori prikývne, dokonale rovné tmavé vlasy zastrihnuté do krátkeho bobu jej poskočia. „Áno.“

„Zbláznila si sa?“ Tie slová mi vyletia z úst skôr, než ich stihnem zastaviť.

Blake vedľa mňa prekvapene zalapá po dychu a ja sa mu nečudujem.

Tiež som prekvapená.

Tori je neslávne známa svojou nekompromisnosťou. Za dva a pol roka, čo pracujem s Kométami, som ju videla usmiate len dvakrát a z toho to bolo raz pri výhre Stanley

Cupu, takže sa to vlastne neráta. Vtedy sú úsmevy nákazlivé.

Je znepokojivé sedieť a sledovať, ako so smiechom zakloní hlavu. Nebudem klamať a tvrdiť, že sa vo vnútri netrasiem a nečakám na jej výbuch.

„Nie, nezbláznila som sa,“ odvetí s úškrnom. „Len som tehotná. No, možno som sa trochu zbláznila vzhľadom na môj vek.“

Vyvalím oči, pretože som vôbec netušila, že čaká dieťa. Ani by mi nenapadlo, že po deťoch vôbec túži, keďže neznáša akékoľvek podujatia s nimi spojené.

„Je niečo vo vzduchu?“

Ústa ma opäť zradia, tie slová mi z nich vypadnú bez varovania.

Blake ma drgne do kolena – *silno*.

Tori nakloní hlavu. „Prosím?“

Mávnem rukou. „Nič. Len... je tu nejaký babyboom.“

„Ach.“ Zovrie pery a prikyvuje. „Predpokladám, že máš na mysli pána Lowella. Poslali sme im blahoželanie, však? Jemu a tej jeho... nech už je to ktokoľvek.“ Ľahostajne mávne rukou, nezaujíma ju, či sme kapitánovi tímu niečo poslali alebo nie. Chce si zachovať tvár, na hráčoch alebo ich rodinách jej v skutočnosti nezáleží.

Mám sto chutí jej povedať, že tá Lowellova „nech už je to ktokoľvek“ má meno. Volá sa Hollis a sme najlepšie kamarátky od prvej triedy. Vzhľadom na moje dnešné prerieknutia by to však určite nedopadlo práve najlepšie.

„Áno, poslali sme mu blahoželanie,“ povie za mňa Blake, pretože je skutočný anjel.

Za to ho dnes *určite* pozvem na obed.

„Dobre.“ Tori si zloží ruky na stále ploché brucho. „Odídem až po sezóne, ale vás dvoch som vybrala ako najlepších kandidátov na riaditeľskú pozíciu. Chcela som, aby ste o tom

vedeli, pretože táto polovica sezóny bude pre vás testom, ako zvládnete viesť oddelenie v mojej neprítomnosti. Zistím tak, či môžem jedného z vás odporučiť na túto pozíciu bez obáv, že zničíte všetku moju tvrdú prácu, alebo sa budem musieť poobzerať po niekom zvonku, kto by to prevzal.“

„Bude to test?“

Och. Prečo sa neustále tak hlúpo pýtam?

A prečo mi Tori *dovolí* klásť hlúpe otázky? Inokedy by ma za to už ostro pokarhala. Možno je to tehotenstvom. Možno obracia list, stáva sa z nej láskavejšia a milšia človek.

„Áno, test. Na svoje miesto si sa možno dostala vďaka kontaktom, Emilia, ale udržal ťa tu talent. Potrebujem zistiť, či si schopná v tom pokračovať aj bez môjho vedenia.“

Ach, tak predsa si len rypla.

Je pravda, že som túto prácu dostala vďaka strýkovi, no rovnako som aj drela, aby som si ju udržala. Som čertovsky dobrá manažérka sociálnych sietí. Makám viac ako ktokoľvek iný na oddelení, vytváram skvelý obsah a pomáham tímu talentovaných členov pri práci. Spoločne s Blakeom to skvele vieme a ja túto prácu *milujem*. Byť manažérkou sociálnych sietí pre tím NHL je presne to, čo chcem robiť. Je to smiešne, pretože pred pár rokmi som o hokeji nevedela vôbec nič, ale teraz zbožňujem každú minútu tejto hry. Myslím, že hokej mám rada rovnako ako svoju prácu, a to je už čo povedať.

Stať sa riaditeľkou celého oddelenia pre styk s médiami v tíme NHL by bol splnený sen. Sen, o ktorom som, popravde, ani nevedela. Až kým som neprišla sem.

Teraz chcem viac. Som na to pripravená.

Chcem ten riaditeľský post, a to *veľmi*.

„Som,“ poviem jej. „Som pripravená.“

„Bude to znamenať dlhší pracovný čas, menej času s rodinou.“ Pohľadom prebehne k Blakeovi, pretože obe vieme, komu to hovorí. Blake má milujúceho manžela a dcérku.

Ja? Nemám nikoho a všetci to vedia. Som sama, preto som pre túto prácu ako stvorená. Mám kopolu času, ktorý jej môžem venovať.

„Rozumiem,“ odvetím.

„Dobre,“ začne Tori, no neznie presvedčene. „Po Vianočiach začneme s prípravami na nasledujúcu play-off a zároveň by som chcela vytvoriť ďalší profil hráča, ako sme to urobili minulú sezónu.“ Tým *my* má na mysli sériu videí, za ktorými stojíme ja a Blake a na ktorých sa ani zďaleka nepodieľala. „Fanúšikom sa to páčilo a som presvedčená, že práve to nám v druhej polovici sezóny zdvihlo čísla na sociálnych sieťach. Chcem to zopakovať. Vlastne chcem naše čísla *zdvojnásobiť*.“

Zdvojnásobiť? Jasné, minulý rok sme získali veľkú publicitu vďaka profilu jedného z našich najobľúbenejších hráčov a jeho dokonalej rodiny, ale *dvojnásobok*? Potrebujeme poriadny kúsok... a možno zázrak.

„Rada zostavím zoznam možných kandidátov. Som...“

„Chcú Smitha,“ vyhlási rozhodne.

Stačia len dve jednoduché slová, aby sa mi vlasy postavili dupkom. Prebehne mi mráz po chrbte a modlím sa, aby si nikto nevšimol moju reakciu.

Jazykom si navlhčím rýchlo vysychajúce pery. „Owena Smitha?“

Nepatrne prižmúri pozorné oči a cítim, že tenký ľad pod mojimi nohami začal práve praskať. „Nakoľko je to jediný Smith v tíme, tak áno.“

Samozrejme, že mala na mysli jeho. Len som dúfala, že mi nejakým zázrakom ušlo, že do tímu Komét prestúpil nejaký ďalší Smith a Tori nehovorila o jednom z najnedocenenějších centrov v lige.

Ale nie, myslela Smitha.

Môjho Smitha.

Naprázdno preglgnem a jej to neunikne.

„Je to problém?“

„No, ide len o to, že minulý rok nás odmietol.“

Nadvihne dokonale vytvarované obočie. „No a?“

„Len som si myslela...“ Stíchnem, keď jej obočie poskočí ešte vyššie.

„Tak nemysli. Len to urob. Je záhadný a fanúšikovia sa o ňom chcú dozvedieť viac. Takže ho do Vianoc presvedčte.“

Stiahne sa mi žalúdok. Nie z jej slov – bohužiaľ, na tie som zvyknutá –, ale z tej požiadavky.

Nechcem so Smithom tráviť viac času, než je nutné, a pri tvorbe profilu hráča by som sa tomu nevyhla. Keď sme minulý rok pracovali s obrancom, nezbližila som sa len s hráčom, ale aj s jeho ženou. Sledovali sme ich počas celej sezóny.

Viac času so Smithom... Nie som si istá, či to zvládnem.

„Presvedčíme,“ ubezpečí ju Blake a znovu do mňa drgne kolenom.

Pätolizač.

Ale to nie je. Len vraví Tori pravdu, ktorú ja nezvládnem. *Presvedčíme Smitha. Musíme, ak chceme povýšenie.*

Je to nanič z mnohých dôvodov.

Tori sa zameria na hľbu papierov na stole a Blake a ja pochopíme, že môžeme odísť. Vstaneme, v tichosti si užasnuto vymeníme pohľady. *Čo to, preboha, malo znamenať?*

Keď sa Blakeova ruka dotkne kľučky na dverách, Tori sa opäť ozve a my sa zastavíme, aby sme sa k nej otočili.

„Verím, že si obaja uvedomujete, čo znamená byť riaditeľom.“

„Uhm... áno?“

S povzdychom sa oprie o operadlo stoličky. „Znamená to, že ste tvárou tímu pre styk s médiami. Znamená to, že vy musíte ísť príkladom. Oznam, čo tu koluje,“ kývne hlavou

smerom ku kancelárii, „pre vás znamená niečo iné, niečo viac. Ak chcete byť úspešní, mali by ste si to dobre pamätať.“

Opäť si s Blakeom vymeníme pohľady, potom horúčkovo pritakávame.

Tori nám prestane venovať pozornosť a my sa vyplašene ponáhľame z jej kancelárie.

„Zbláznila si sa?“ zasyčí Blake v momente, keď sme v bezpečí na chodbe, ďaleko od Tori. „Nemôžem uveriť, že si ju žiadala, aby sa opakovala!“

„Zaskočila ma!“ Bránim sa pošepky. „Nemyslela som si, že niekedy odíde. Príliš sa vyžíva v tom, že sa k nám môže otrasne správať.“

Blake sa pousmeje. „To je pravda. Ale to je tá klebeta, ktorú som sa ti chystal povedať.“ Pokrúti hlavou. „Prepána, Em – myslel som si, že prelezie cez stôl a uškrtní ťa, a to by bolo príšerné, pretože si nie som istý, či by som ti pomohol. Mám dieťa a deti sú drahé. Potrebujem túto prácu.“

„To ti teda pekne ďakujem,“ zamumlem a pretlačím sa okolo neho k nášmu supermodernému kávovaru. Stisnem tlačidlo na prípravu dvojitého espressa s penou z mandľového mlieka a potom sa opriem o pult.

Blake sa postaví vedľa mňa. „Keď už spomínam prácu... vieš, že to povýšenie nechcem, však?“

Prikývnem, pretože som si to domyslela. Tá pozícia je časovo náročná a už teraz sa sťažuje, že prichádza o čas s manželom a ich novým dieťaťom. „Viem.“

„No so Smithom ti pomôžem. Keď však príde čas, zásluhy budú len tvoje.“

Smith.

Stačí len spomenúť jeho meno a celé telo sa mi rozpáli.

„Hej, netvár sa tak utrápene. Vyjde to. Dostaneš to povýšenie. Postaráme sa o to.“

Nechápe to. Povýšenie mi nerobí starosti. Som skvelá manažérka. To povýšenie si zaslúžim.

Obávam sa spolupráce so Smithom. Pretože to nové pravidlo, ktoré nám zakazuje spať s hráčmi?

Už som ho porušila.

2. KAPITOLA

Pred dva a pol rokom

Poznáte ten pocit, keď máte za sebou dlhý deň v práci a všetko, čo sa mohlo pokaziť, sa pokazilo, a vy túžite ísť domov, vyzliecť si nohavice, naliať si pohár vína a objednať pizzu?

To jediné som chcela: žiadne nohavice, pohár vína a pizzu na stole – v tom poradí.

Rozhodne som nečakala, že keď otvorím dvere do bytu, nájdem svojho priateľa, ako obrába slobodnú mamičku odvedľa. V tom čase som s ním chodila tri roky.

A ako keby to nestačilo... To dieťa, ktoré už rok sama vychováva?

Jeho.

To znamená, že prakticky od chvíle, ako sme sa k sebe našahovali, sa s ňou tajne schádzal.

Som hlúpa, že som si to nevšimla skôr. Toľkokrát chodil k nej do bytu, aby jej pomohol niečo opraviť. Myslela som si, že je to jednoducho dobrý sused. Netušila som, že k nej začal niečo cítiť.

A keď jej pomohol poskladať detskú postieľku? Myslela som si, že ju ako slobodnú mamičku ľutuje. Nenapadlo mi, že zhotovuje nábytok pre vlastné dieťa.

A čo je ešte horšie? Mala som ju *rada*. Opatrovala som jej dieťa! Pomáhala kupovať plienky.

Som taká hlupaňa.

Kretén-ktorého-netreba-menovať mi navrhol, aby som si nechala náš byt, ale nedokázala som znieť myšlienku, že žijem hneď vedľa nich.

Akoby celá tá vec bola znamenie, že konečne nadišiel čas presťahovať sa z malého mestečka a dať zbohom šéfovi, ktorého som tak strašne neznášala. Takže s nevelkými úsporami na účte som dala výpoveď v práci a presťahovala sa do Barlettu. Strýko sa za mňa prihovorel a dostala som sa na pozíciu manažérky sociálnych sietí, ktorá mi poskytla o dosť vyšší plat.

Preto som dnes večer tu, oslavujem v podniku s názvom Slapshots.

Sama.

Pretože som opustila aj všetkých svojich kamarátov vrátane mojej najlepšej kamarátky Hollis. Preto tu v piatok večer sedím za barom sama.

Je mi to jedno. Aspoň nesedím doma a neplačem do veľkého vedierka so zmrzlinou, ako som to robila posledné dva týždne.

Usrknem si z kokteilu whiskey sour a pohľadom blúdím okolo. Po miestnosti je roztrúsených niekoľko menších hlúčikov, na druhom konci baru je veľká skupina. Hudba je síce hlasná, no nie až tak, aby ste museli pri rozhovore kričať.

Niežeby som sa s niekým rozprávala.

Zhlboka si povzdychnem. Možno by som mala ísť domov. Zaklamem a Hollis poviem, že som tu vydržala až do konca. Nikdy nezistí pravdu.

Zazvoní mi mobil položený na bare.

Hollis: Nech ti ani nenapadne odísť.

Zalapám po dychu, obzriem sa okolo a tak trochu čakám, že ju zbadám niekde v bare.

Hollis: A kým začneš šaliť, nie, neschovávam sa v kúte. Len ťa poznám, Em.

Ja: Fakt som chcela zdrhnúť.

Hollis: Ja viem.

Hollis: Len to nevzdávaj. Aj keď nikoho nestretneš, môžeš si povedať, že si to dokázala, a nabadúce to už bude jednoduchšie.

Ja: NABUDÚCE?!

Hollis: Áno, nabadúce. Budeš sa musieť nejako zoznámiť s novými ľuďmi.

Ja: Nemôžem jednoducho počkať, keď budúci týždeň nastúpim do práce?

Hollis: A dovtedy? Budeš sa opúšťať v novom byte? Ani nápad. Keby som tam bola (a viem, viem, že NIE SOM), už by sme vyrazili do ulíc, obchádzali bary a snažili sa ti nájsť niekoho do posteľe.

Hollis: Takže: chcem, aby si to urobila. Vyraz na lov. Zbaľ niekoho. Zabudni na KKNM (navrhujem to skrátiť len na

Kreténa). Nájdi si niekoho, kto na tú jednu noc (možno dve, ak budeš mať šťastie) otrásie tvojím svetom a vypusti zo seba tú frajerskú mrchu.

Hollis: Nájdi si nového vtáka, ktorým by si nahradila starého.

Viem, že má pravdu. Bolo by ľahké stráviť ďalšiu noc nupchávaním sa zmrzlinou a sledovaním smutných filmov, ale prečo plytvať tými prázdnyimi kalóriami a energiou na muža, ktorý ma nemiloval? Zachoval sa ku mne odporne, ale to neznamená, že sa tak budem sama k sebe správať aj ja.

Čím skôr si to uvedomím, tým skôr sa dám do poriadku.

Ja: Návrh schválený.

Ja: A vyhrala si. Zostanem.

Hollis: To je moje dievča!

Hollis: A teraz vypni hrud', zdvihni bradu a... počkaj, sedí vedľa teba niekto?

Ja: Z jednej strany sedí dievča (krásne, ale nie som na baby) a druhá stolička je prázdna.

Hollis: Dobre. Zafliртуješ si s prvým chlapíkom, čo si k tebe prisadne.

Ja: S prvým, čo príde?

Hollis: Hej. Bez výnimiek. Ak nebude tvoj typ, ber to ako tréning.

Ja: Dobre. To zvládnem.

Hollis: MÁŠ NA TO!

Hollis: A ak pôjdeš s niekým domov...

Ja: Zapnem si aplikáciu Find My Friends. Viem, mami.

Hollis: Lúbim ťa.

Ja: Ja teba viac.

Položím mobil späť na bar.

Vtom si všimnem, že si niekto prisadol na stoličku vedľa mňa.

Vôbec si ma nevšíma, uprene hľadí na prázdny pohár v ruke. Je starší, na sluchách a na brade mu vykúka zopár šedín. Pokožku má opálenú a podľa hrbolčeka na nose sa zdá, že mu ho už párkrát zlomili. Obočie mu pretína jazva a ja cítim nutkanie natiahnuť sa a prejsť mu po nej prstom.

Napriek nedokonalému obočiu a zachmúrenému výrazu je to stále fešák.

Zaflirtuješ si s prvým chlapíkom, čo si k tebe prisadne. Bez výnimiek. Ak nebude tvoj typ, ber to ako tréning.

Nadýchnem sa v snahe upokojiť sa a rozhodnem sa ísť na to.

„Vieš, mama mi vždy hovorievala, že ak sa chlap takto veľmi mračí, znamená to jednu z dvoch vecí: buď má zlomené srdce, alebo mu nefunguje jeho pýcha.“

„Prosím?“

„Len opakujem jej slová.“

Otočím sa k nemu a takmer zalapám po dychu, keď sa zadívam do jeho jantárových očí.

Och... tento chlap? *Rozhodne* je môj typ.

Ani sa nesnažím predstierať, že ma nepríťahuje. Jazykom si prebehnem po suchých perách.

„Asi to nie je ten druhý prípad.“

Nadvihne tmavé obočie. „Naozaj?“

„Hej.“ Podám mu ruku a dúfam, že nie je spotená, pretože *čo to, dopekla, robím?* Odsuniem neistotu nabok a poviem: „Emilia. A ty si?“

Pozrie na moju natiiahnutú ruku, akoby si nebol istý, či mi ňou má potriať alebo nie. Keď sa naše dlane konečne spoja, musím premáhať chvenie.

„Smith.“

3. KAPITOLA

„Človeče, tváriš sa, akoby ti bolo treba srať.“ Do jazvy na obočí, ktorú som získal ako dvadsaťšesťročný, ma štuchne prst. „Prestaň sa mračíť. Pribudnú ti vrásky, stavec.“

„Nedotýkaj sa ma, zelenáč.“ Odstrčím od seba jeho ruku a zazriem na otravného blbca sediaceho vedľa mňa.

Rozhorčene prižmúri oči a vypne hrud'. „Už nie som zelenáč.“

Dobre, Miller, pravé krídlo a jeden z najtalentovanejších hráčov v lige, ktorý pôsobí v tíme Carolina Comets už niekoľko rokov, technicky nie je zelenáč, no stále sa tak správa.

Ani sa mu nedivím. V jeho veku som robil rovnaké hlúposti. Flámoval som, spoločnosť mi robila zakaždým iná žena – v NHL je to takmer ako obrad prechodu do dospelosti.

Teraz mám však tridsaťosem rokov a som na tie sprostosti pristarý.

„V porovnaní so mnou si sa len včera postavil na korčule.“

Odfrkne si. „Som si istý, že v porovnaní s tebou sa takmer všetci hráči v lige len včera postavili na korčule, Apple.“

Apple. Jablko. Tú prezývku milujem aj nenávidím.

Cením si ju, dostal som ju za schopnosti vytvoriť príležitosti pre spoluhráčov. Za tie roky som sa v počte asistencií dostal na vrcholné miesto v NHL.

Zároveň ju však neznášam, pretože mi pripomína pribúdajúce roky. Nie som Apple len pre asistencie. Narážajú tým na skutočné jablko, odrodu *Granny Smith*, teda babičky Smithovej. Dočerta, vravia mi „starec“, akoby som to sám nevedel.

Znovu ma zachváti ten neprijemný pocit, že prídem o milovaný šport. Je jedno, koľkokrát ho zaženiem, vždy sa prikradne späť. Zmluva s Kométami mi čoskoro vyprší. Na konci tejto sezóny zo mňa bude voľný hráč a vzhľadom na môj vek existuje reálna možnosť, že tím so mnou už ďalšiu zmluvu nepodpíše.

Klamal by som, keby som tvrdil, že ma nedesí blížiaci sa koniec kariéry v NHL. Znamená to, že moje šance znovu zdvihnúť nad hlavu ten strieborný grál sa každým dňom zmenšujú. Neviem, ako sa vyrovať ani s jednou z tých skutočností.

Mám šťastie, to viem. Dostať sa do NHL a ešte sa v nej udržať tak dlho ako ja? Taká príležitosť sa vyskytne len raz za život. Zdvihnúť nad hlavu Stanley Cup? Bohovskyy nepravdepodobné.

No už som to raz dokázal, chcem to zopakovať a *strašne* po tom túžim.

Práve preto ma tento rok nesmie nič rozptyľovať. Sústredím sa výhradne na hokej. Jedine na ňom záleží, *vždy* záležalo len na hre. A ak mám byť naozaj úprimný, niekedy na nej záležalo až príliš. Vložil som do nej všetok svoj čas. V žiadnom prípade sa teraz nevzdám bez boja.

„Fakt, chlape, prečo sa tváriš, že potrebuješ ísť na veľkú? Máš byť vo vytržení. Hráme predsa hokej!“

Miller do mňa štuchne plecóm a nerád to priznávam, jeho úsmev je skutočne nákazlivý.

Hráme sériu piatich domácich zápasov a zatiaľ sme každý vyhrali. Do vianočných sviatkov nám ostávajú už len dva a potom nás čaká boj o play-off. Nič sa nevyrovná tomu hrať pred domácim publikom, najmä keď vyhrávate. Burácavé povzbudzovanie a tleskanie vašich najväčších fanúšikov je jedinečné. Práve diváci sú jedným z hlavných dôvodov, prečo uprednostňujem domáce zápasy pred hraním na ľade súpera.

„Snažím sa sústrediť,“ odvrknem.

Prikývne. „Rozumiem.“

V skutočnosti tomu nerozumie. Je mladý. Ak sa nezraní, má pred sebou ešte veľmi *veľa* rokov. Ja? Viem, že je len otázkou času, kedy ma pošlú do iného tímu s ročnou zmluvou... alebo mi ju vôbec neponúknu.

Niektorí hráči si z toho nerobia ťažkú hlavu – hlavne, že hrajú –, ja to však nechcem. Radšej by som odišiel z tímu, pre ktorý s láskou hrám, než by som mal hrať v nejakom cudzom bez nadšenia. Videl som priveľa talentovaných hráčov, ktorým to nevyšlo a všetky ich úspechy sa obrátili na prach, pretože prešli do tímu, v ktorom si ich schopnosti nevážili.

Nedovolím, aby sa mi to prihodilo. Nechcem, aby sa zo mňa stala zabudnutá hviezda.

„Daj starcovi pokoj, Miller,“ ozve sa náš brankár. „Relácia *Koleso šťastia* sa práve skončila. Už mal dávno spať.“

Zazriem na toho blbého chytráka. K tímu sa pridala len na konci minulého roka a úprimne, je to somár. Až príliš si o sebe myslí.

Ale je dobrý. Fakt *bohovský*. Tento rok máme asi najväčšiu šancu vyhrať pohár. Pre zlých brankárov sme minulý rok neprehrali, to je isté.

„Nemusíš ma zachraňovať, Greer.“

Posmešne sa uškrnie. „Asi si chcel povedať: *Ďakujem*.“

Pohľadom mu prebodnem chrbát, keď vo výstroji, pripravený vyraziť, vstane z lavičky a zamieri na chodbu za ostatnými chalanmi.

„Dofrasa.“ Zapíska potichu Miller. „To je ale číslo.“

Nepoviem mu, že aj on je číslo, len trochu iné.

Miller sa postaví a potľapká ma po pleci. „Uvidíme sa na ľade.“

Zo šatne vychádzam ako posledný. Vždy to tak bolo a vždy aj bude. Robievam to tak. Nejde o poverčivosť, len je to upokojujúci zvyk. Rád si počas tej chvíle osamote čistím hlavu.

Takže to aj urobím. Zhlboka sa nadýchnem a pomaly vydýchnem. Nádych, výdych.

Zopakujem to.

Ako vždy sa pred zápasom pokúšam dosiahnuť stav pokoja a takmer sa mi to podarí, keď začujem klopkanie a tiché zamumlanie: „Dokelu.“

Prudko zdvihnem hlavu a uvidím osobu, ktorú som pred zápasom vidieť nechcel, tú osobu, ktorej sa musím vyhýbať, ak sa nechcem počas sezóny nechať rozptyľovať.

„Prepáč,“ zašepká sladkým hláskom, ktorý je mojím ušiam až pridobre známy. Nervózne zvierá ruky pred sebou, vyzerá nesvoja, že je so mnou sama. „Ja, uhm, nechcela som vyrušovať. Myslela som si, že tu nikto nie je.“ Zdvihne mobil. „Potrebujem spraviť pár záberov.“

„Pustil ťa sem strýko?“

Neviem, prečo znejú moje slová tak jedovato.

Nie... to je lož. Dobré viem prečo – je stelesnením všetkého, po čom túžim, ale nemôžem mať, a to sa mi z duše protiví.

Rozpaky z jej pohľadu zmiznú a nahnevane na mňa zazrie. Zbabelejší muži by sa pred ňou krčili. „Nepotrebujem od nikoho povolenie.“

Snažím sa na to nereagovať, pretože obaja vieme, že sa jej páči čakať na povolenie odo mňa.

Vkročí do miestnosti, začne si fotiť vybavenie a po celý čas ma ignoruje. Predpokladám, že to potrebuje pre svoju prácu so sociálnymi sieťami.

Nemal by som tu sedieť a zízať na ňu, keď ma čaká zápas, a už vôbec nie, keď počujem, ako si moji spoluhráči na chodbe prechádzajú predzápasovú rutinu a pripravujú sa prejsť tunelom.

Nedokážem si však pomôcť.

Očami hltám jej dlhé vyformované nohy v jednej z tých pre ňu typických priliehavých sukní, náznakov bujného poprsia vykúkajúceho z decentne rozopnutej blúzky a dokonale našpúlené plné pery, ktoré si práve teraz obhrýza, pohltená svojou úlohou.

Je krásna, a to predstavuje problém.

Pretože poznám jej dotyk... jej chuť.

Naposledy som sa jej dotkol pred vyše dva a pol rokom, no zdá sa mi, akoby to bolo len včera. Nech si od nej akokoľvek držím odstup, neustále si to túžim zopakovať.

Priblíži sa ku mne. Ani neviem, či si to uvedomuje, ja to však nedokážem ignorovať. S každým jej krokom cítim závan čerstvej vanilky a levandule a bol by som prekliaty klamár, keby som tvrdil, že neumieram túžbou natiahnuť ruku a dotknúť sa jej.

Ale nemôžem.

Dopekla, *skutočne* nemôžem.

Pokrútim hlavou a vstanem z lavičky. Musím ísť na ľad, než dostanem vyhubované alebo urobím niečo, čo oľutujem.

Len čo sa postavím, otočí sa na päte a zbadá, ako blízko pri mne stojí. Neisto o krok ustúpi a ja sa jej nedivím, keďže v korčuliach meriam vyše dvestotri centimetrov. Mne sa to však nepáči.

Pristúpim o krok k nej. Naprázdno prehltnie, zakloní hlavu a nádherné ryšavé vlasy jej padnú na chrbát, zatiaľ čo na mňa hľadí s vyvalenými očami.

Pramene tých vlasov vyzerajú úžasne v mojej zovretej pästi...

Tie oči ma ničia...

Spravím ďalší krok smerom k nej.

„S-Smith...“

Viac však nedokáže povedať.

„Hej, tak tu si.“ Blake, jeden z ďalších manažérov sociálnych sietí, vojde do miestnosti a ani netuší, pri čom nás vyrušil.

V skutočnosti by som mu mal poďakovať, pretože mi práve zabránil spraviť neskutočnú hlúposť, aj keď sme sa dohodli, že to už nikdy nezopakujeme.

„Smith, práve teba sme hľadali. Spýtala sa ťa Emilia na profil hráča?“

Prejdem pohľadom k Emilii, ktorá by, súdiac podľa výrazu v tvári, Blakea najradšej zavraždila. Tiež ho chcem tak trochu zavraždiť, no z iných dôvodov.

Nebudem robiť žiadny profil.

Po prvé nepotrebujem, aby sa ľudia starali do mojich záležitostí. Po druhé nechcem to urobiť. Musím sa sústrediť na dôležitejšie veci, než je kameraman, ktorý ma všade sleduje a pokúša sa nahliadnuť do zákulisia života profesionálneho hokejistu.

„Blake!“ zasyčí Emilia, no on si ju nevšíma.

„Prosím, povedz, že do toho ideš,“ pokračuje Blake. „Pretože fanúšikovia hlasovali a chcú teba.“

Minulý rok sa venovali jednému z našich obrancov a jeho rodine. Fanúšikovia to žrali. Podľa mňa to však bolo tým, že mali možnosť vidieť všetko – jeho manželku, deti... ako udržiava rovnováhu.

„Chcú mňa?“

Rozosmeje sa, pravdepodobne nad mojím neskutočným prekvapením. „Hej. Myslím, že ich zaujal tvoj tichý a zadumávaný imidž.“

Zaujal? Asi tým chce povedať, že sú príšerne dotieraví.

No do istej miery chápem ten ich záujem zistiť, ako to všetko funguje. Keby som nebol súčasťou tejto brandže, aj ja by som pravdepodobne túžil vedieť, aké to je hrať v NHL.

Ale prečo *ja*? Prečo si zo všetkých hráčov z tímu vybrali mňa? Som bohovsky nudný. V porovnaní s ostatnými chalanmi aj starý. Slobodný bez škandalózne minulosti. Nemám rodinu a moji jediní priatelia sú z tímu.

Opakujem... prečo ja?

Pozriem sa na Emiliu a prekvapí ma, že neuhne pred mojím zlostným pohľadom.

Zariadila to ona? Pretože to rozhodne porušuje našu dohodu *vzájomne sa ignorovať a predstierať, že k ničomu nedošlo*.

Hoci by som si veľmi rád zopakoval náš spoločný víkend, nestane sa to.

Nemôže sa to stať.

Z mnohých dôvodov je pre mňa zakázaným ovocím, a presne preto sa budem držať ďalej od akéhokoľvek projektu, do ktorého sa ma snažia zatahnuť.

„Tak, čo povieš?“ opýta sa Blake, jeho oslnivý biely úsmev odpúta moju pozornosť od Emilie. „Dovolíš nám trochu ťa sledovať, aby sme získali nejaké zábery?“

„Nie.“

Úsmev mu trochu povädne, akoby skutočne čakal, že ma presvedčí len tým svojím úškrnom. „Ani ak to je pre fanúšikov?“

„Nie. Teraz, ak ma ospravedlníte, musím vyhrať zápas.“

Blakeovi spadne brada a zdá sa, že chce ešte niečo dodať, no mňa to nezaujíma.

Otočím sa na korčuliach a zamierim do tunela, no ešte naposledy zaletím pohľadom späť k Emilii. Vyzerá sklamane, ale to je v poriadku. Aj ja som sklamaný sám zo seba.

Pretože napriek všetkým dôvodom, prečo by som nemal, po nej stále túžim.